

The Holy See

KATEHEZA PAPE FRANJE

NA OPĆOJ AUDIJENCIJI

Srijeda, 10. kolovoza 2022.

[[Multimedia](#)]

Draga braćo i sestre, dobar dan!

Već smo na posljednjoj katehezi posvećenoj starosti. Danas ulazimo u dirljivu intimu Isusova oproštaja od svojih, o čemu se opširno progovara u Ivanovu Evanđelju. Oproštajni govor započinje riječima utjehe i obećanja: „Neka se ne uznemiruje srce vaše“ (14, 1); „Kad odem i pripremim vam mjesto, ponovno ću doći i uzeti vas k sebi da i vi budete gdje sam ja.“ (14,3). Baš su lijepe te Gospodinove riječi!

Malo prije toga Isus je rekao Petru: „poći ćeš poslije“ za mnom (13, 36), podsjetivši ga na prolazak kroz krhkost njegove vjere. Vrijeme života koje preostaje učenicima neizbježno će biti prolazak kroz krhkost svjedočenja i kroz izazove bratstva. Ali to će također biti prolazak kroz blagoslove vjere koji pobuđuju udivljenje: „Tko vjeruje u mene, činit će djela koja ja činim; i veća će od njih činiti“ (14, 12). Zamislite kakvo je ovo obećanje! Ne znam shvaćamo li to potpuno, vjerujemo li u to potpuno i do kraja! Ne znam, ponekad mislim da baš i ne...

Starost je milosno vrijeme za dirljivo i radosno svjedočenje tog očekivanja. Starac i starica su u iščekivanju, u iščekivanju jednog susreta. U starosti djela vjere, koja nas i druge približavaju kraljevstvu Božjem, više ne pršte energijom, riječima, mladenačkim poletom i poletom zrele dobi. Ali upravo na taj način obećanje o pravom cilju života čine još transparentnijim. A koji je pravi cilj života? Sjediti s Bogom za istim stolom, u Božjem svijetu. Bilo bi zanimljivo vidjeti postoji li u

mjesnim Crkvama neka posebna poveznica, koja ima za cilj oživjeti tu posebnu službu očekivanja Gospodina – to je služba, služba očekivanja Gospodina – potičući individualne karizme i kvalitete zajedništva starije osobe.

Starost utrošena na malodušje zbog propuštenih prilika, izaziva potištenost i kod same starije osobe i kod sviju oko nje. Naprotiv, starost koju se živi nježno i koja je ispunjena poštivanjem prema stvarnom životu definitivno razrješava dvoznačnost moći koja je hoćeš-nećeš samoj sebi dovoljna i kojoj dostaje vlastiti uspjeh. Razrješava čak pogrešno shvaćanje jedne Crkve koja se prilagođava stanju svijeta, misleći na taj način konačno upravljati njegovim savršenstvom i ispunjenjem. Kad se oslobodimo te pretpostavke, vrijeme starenja koje nam Bog daruje već je samo po sebi jedno od onih „većih“ djela o kojima govori Isus. Naime, to je djelo koje Isusu nije bilo dano izvršiti: njegova smrt, njegovo uskrsnuće i njegovo uzašašće na nebo omogućilo je to nama! Prisjetimo se da je „vrijeme veće od prostora“. To je zakon inicijacije. Naš život nije stvoren zato da se zatvori u sebe samoga, u neko imaginarno zemaljsko savršenstvo: određen je za to da učini korak više i prijeđe prag smrti. Naime, naše stalno mjesto, naš cilj nije ovdje, nego je uz Gospodina, gdje On prebiva zauvijek.

Ovdje, na zemlji, počinje proces našeg „novicijata“: mi smo pripravnici života, koji – usred bezbrojnih teškoća – uče cijeniti Božji dar, poštujući odgovornost da ga dijelimo i dajemo da donosi plod za sve. Vrijeme života na zemlji je milost tog prijelaza. Umišljaj o zaustavljanju vremena – željeti vječnu mladost, neograničeno blagostanje, apsolutnu moć – nije samo nemoguć, to je čista zabluda.

Naš život na zemlji vrijeme je uvođenja u život: to je život, ali koji te nosi naprijed prema punijem životu, to je uvođenje u puniji život, koji samo u Bogu nalazi svoje ispunjenje. Nesavršeni smo od samog početka i ostajemo nesavršeni do kraja. U ispunjenju Božjeg obećanja odnos se stubokom izokreće: Božji prostor, koji nam Isus pripravlja sa svom pomnjom, veći je od vremena našega smrtnog života. Starost, dakle, približava nadu u to ispunjenje. Starost je mudra zbog toga: starije osobe su mudre zbog toga. Zato je ona vjerodostojna kad nas poziva da se radujemo vremenu koje prolazi: to nije prijetnja, to je obećanje. Starost je plemenita, nema potrebu uljepšavati se da pokaže vlastitu plemenitost. Možda do tog uljepšavanja dolazi kad nema plemenitosti. Starost je vjerodostojna kad nas poziva da se radujemo prolaznosti vremena: vrijeme prolazi i to nije prijetnja, to je obećanje. Starost koja pronalazi dubinu pogleda vjere nije po svojoj naravi staromodna, kao što se nekad zna reći! Božji svijet je beskonačan prostor, nad kojim protok vremena više nema nikakvu moć. Upravo se na Posljednjoj večeri Isus okreće tom cilju, kad kaže učenicima: „neću od sada piti od ovog roda trsova do onoga dana kad ću ga – novoga – s vama piti u kraljevstvu Oca svojega“ (Mt 26,29). Prešao je u onostranost. U našem propovijedanju, raj je često s pravom pun blaženstva, svjetla, ljubavi. Možda mu nedostaje malo života. Isus je u prisposobama govorio o Božjem kraljevstvu, unoseći u to više života. Zar mi za to više nismo sposobni, dok govorimo o životu koji se nastavlja dalje?

Draga braćo i sestre, starost, koja se živi u iščekivanju Gospodina, može postati potpuna „apologija“ vjere, koja svima daje obrazloženje naše nade za sve (usp. 1 Pt 3, 15), zato što starost čini Isusovo obećanje transparentnim, usmjeravajući se prema Svetome gradu o kojem se govori u Knjizi Otkrivenja (poglavlja 21-22). Starost je životna dob najprikladnija za širenje blagovijesti da je život inicijacija za konačno ispunjenje. Starije osobe su jedno obećanje, svjedočanstvo obećanja. A najbolje tek dolazi. Ono bolje tek ima doći: to je kao poruka starca i starice koji vjeruju, najbolje tek dolazi. Neka Bog svima nama udijeli starost koja je za to sposobna!

U sklopu pozdrava na talijanskom jeziku

Upućujem srdačnu dobrodošlicu hodočasnicima talijanskog govornog područja, potičući sve da budu graditelji jedinstva i mira u obitelji, Crkvi i društvu. Nije lako biti graditelj mira, kako u obitelji tako i u Crkvi... jedinstvo; ali moramo to činiti jer je to dobro djelo. Jedna misao i za ukrajinski narod, koji još uvijek pati od ovog okrutnog rata. A molimo i za migrante koji neprestano pristižu.